

I Forbindelse hermed staar et andet Spørgsmaal, nemlig Spørgsmaalet om Remontedepotet, der er oprettet i Kolding. Man har sidste Aar indkøbt 92 treaarige danske Heste, og dem har man anbragt i Depotet i Kolding. Disse treaarige Heste ere indkøbte for en Pris af gennemsnitlig 666 Kr., men Opholdet paa Depotet i et Aar har kostet 333 Kr. pr. Hest, saa at en Hest; naar den gaar ud fra Depotet som fireaarig, staar Staten i en Pris af 1,000 Kr. Jeg finder, at det er ingen Nytte til, at Staten har et saadant Remontedepot. Staten kan lige saa godt købe fire-, fem- eller seksaarige Heste, som den straks kan tage i Brug. Der er ingen Grund til at købe disse ganske unge Heste, som endnu ikke kunne bruges, og som i et Aar skulle have denne Pleje, der koster 333 Kr. Hestene blive derved alt for dyre, og det vil derfor være det heldigste, at Remontedepotet blev nedlagt. Der vilde derved være opnaaet en Besparelse for det forrige Aar af 30,000 Kr., medens Besparelsen for indeværende Finansaar vilde blive noget større, idet der er indkøbt ikke mindre end 128 Heste, som i Øjeblikket befinde sig i Remontedepotet i Kolding — eller rettere sagt: der er kun 126, for de to ere døde. Den Risiko løber Staten altsaa ogsaa ved at købe disse treaarige Heste, at nogle af dem kunne dø, inden de blive tagne i Brug. Man vil ved at vedtage vort Forslag spare 30,000 Kr. eller mere, og man vilde for det kommende Aar kunne indkøbe 126 Heste færre, end man ellers skal købe, hvis man virkelig atter skulde indkøbe Heste i lignende Antal for at hensætte dem i Depotet i Kolding. Det vil altsaa betyde en meget stor Besparelse, og det vilde ganske sikkert ogsaa være til Fordel for de danske Hesteopdrættere, naar Staten forsynede sig med Heste indenfor Landets egne Grænser.

Under Finanslovens første Behandling blev der fra min Side i Anledning af, at en Rekrut Frederiksen havde affivet sig i Nyborg, fremdraget forskellige Forhold, og jeg udbad mig af den højtærede Minister at faa tilstillet Forhørene i den Anledning. Disse Forhør har Finansudvalget modtaget, og jeg skal gøre et Par Bemærkninger i den Anledning. Af Forhørene fremgaar det, at Rekrut Frederiksen var et svagt begavet Menneske baade i aandelig og legemlig Henseende, og han følte Militærlivet som en utaalelig Byrde. Han pintes af Hjemve og længtes efter sine Forældre, og han var ikke i Stand til at udføre sin Tjeneste. Man faar Indtryk af,

at Kammeraterne have haft stor Medfølelse med ham, og at de have hjulpet ham paa bedste Maade. Det fremgaar af Forhørene, hvorledes de have trøstet ham og sagt til ham: Nu har du været her i 2 Maaneder, nu er der kun 4 Maaneder tilbage, nu kan du nok holde det ud i den Tid. Vi se ogsaa, hvorledes Kammeraterne have hjulpet ham med at pudse og passe sine Ting, men alt sammen nyttede det ikke. Rekrutten var ikke i Stand til at begribe de Ting, han skulde; han var i høj Grad nedtrykt og forstemt, og saa en Dag gik han hen og affivede sig ved Hængning. Hans Lig blev saa bragt paa Banen og blev fulgt af Officerer og Kammerater og tillige af en Menneskemængde, som sluttede sig til, efter Politiets Opgivelse i Forhørene en 150 til 200 Mennesker.

Da man gik fra Banen, fulgte en Del af denne Menneskemængde efter en Premierløjtnant Dederding, om hvem man sagde, at han særlig havde plaget denne Rekrut, og det er ogsaa oplyst om ham, at han havde paalagt Rekrut Frederiksen at stille hver Dag 40 Minutter før det øvrige Mandskab, og det havde han følt som en tung Byrde, og Befolkningen derovre havde faaet det Indtryk, at denne Premierløjtnant Dederding havde været unødvendig haard mod dette stakkels Menneske. Derfor var der en Del Drønge og unge Mennesker, der fulgte efter Premierløjtnanten, da han gik fra Banegaarden; de raabte og hujede efter ham, men ellers fandt der ingen som helst Ekscesser Sted i nogen Henseende. Dederding slog Følge med en Kollega og hans Hustru, og efter at være gaaet en 150 til 200 Alen gik han ind til sin Kollega og blev der. Der samledes en Menneskemængde udenfor, som raabte og hujede i Løbet af et Kvartertid, men Premierløjtnanten var ikke Genstand for nogen som helst Overlast. Da han saaledes vilde gaa ind i det Hus, hvori han søgte Tilflugt, gik Mængden til Side, saa han uhindret kunde gaa derind, og Politiet fandt sig ikke foranlediget til at skride ind, men mente, Opløbet vilde meget snart opføre, og Gaden var fuldstændig passabel, ikke paa nogen Maade spærret. Kl 9⁴⁰ om Aftenen lader man blæse til hurtig Udrykning og lader Militæret rykke frem og rydde Gaden, skønt dette var en Sag, der hørte ind under Politiet, og skønt Politiet hele Tiden var klar over, at det fuldstændig var i Stand til at magte Forholdene. Politiet har ikke i mindste Maade anmodet Militæret om at